

Sevilenden Öte En Özel Ne Olabilir ki

– Hüzün Şairi · 20 Ocak 2014

SEVİLENDEN ÖTE EN (!) ÖZEL NE OLABİLİR Kİ

Keşkelerime ninni söylemeye başlamadan, susturdum bütünlerimi. Ağzı bağlı esirden farkları yok artık. Bir yanı yarım, bir yanı eksik şimdi. Sepeti koluna olması gerekirken hüzünlerin, vebali boynumda kaldı dünlerin. Bir ah intiharında buldum, seyre duran gözlerimi. K/anıyordu sanki bakışıma vuran aylar. Ne idüğü belirsiz gibiydi Eylül. Saçak tonajında ağırlık çekiyordu içine beni. Altına parke taşı döşenmiş gibiydi yollar. Topuk kıran bir yürüyüşü dillendiriyordu akşamlar. Kabıma sığmıyordum anlasana. Taşıyorum yine bir yerlere. Neresi olduğunu bilmediğim resimler geçiyor gözlerimden. Her karesinde suratsız bir hayalet var. Yüzünü çizemiyorum anlasana. Bana bir yüz borçlusun hala...

Pişmanlıklarımın banyo vakti. Epriye epriye, sabunlanmalı her yanını. Ne çok ter dökmüş hislerin sıcağında belli. Kokusu burnumun direğini kırıyor. Bu kadarına pes dedirtmemeliydi. Bu denli acımtırak olmamalıydı, suya sabuna dokunmayanlar. Kendi tereddütünü, kendinde ak-pak etmeliydin. Lif gibi sözleri elime tutuşturarak gitmemeliydin. Havlu gibi sara sara ve kupkuru olmalıydı vedalar. Islak zeminden kayıp düşme riskini göz ardı etmemeliydin. Ilışık bir akşamın, kaynayan geceye yetmeyeceğini hesaba katmalıydın. Uykularımın kurnasından akanın kanım olacağını hissetmeli ve damarıma basar gibi sorularla bizi bu denli kirletip eskitmemeliydin. Anası babası belli bir aşkı piç etmemeliydin. Çünkü: s e n i n için olsa bile, bütünü bölüp parçalayarak, birbirinden ayıramazdım.

Hey gidi hey... Belkiler katar katar geliyor bak. Bir saat öncesi mi dokundu yüreğimize? Ya da ne bileyim dün müydü boğazımıza duran? Belki de nefesimizi daha çok tutmalıydık, bunca hıçkırığı salmadan. İşin garibi ne biliyor musun, ağlayamıyorum. Ben gibi sulu göz biri ağlayamıyor bak. Yağmur yüklü bulutlarımda mı sende kaldı yoksa? Şimdi tüm benliğini giy, tüm cesaretini kuşan ve bana dairleri geri yollasana.... Belki, adıma onaracağım bir şeyler kalmıştır, öyle değil mi? Yama tutacaklarını sanmıyorum ama çıkmadık candan ümit kesilmez derler ya, işte öyle bir şey. Belki, kendimi kandırmak bu. Belki savunmadır. Pişmiş aşa su katmışken bir çok şey, neyin dahası olur söylesene? Belki desem de, kurtuluşu doğurur muydu peki?

Hani onca yorgunluğun üzerine bir çay veya bol köpüklü kahve içip, kendine gelirsin ya, o gibiydi son günlere damgasını vuran. Sesinde eriyip gitmişti tüm kırıklıklar. O gibiydi, bir vakitler asla dediğim halde, çarkı dönüş edişlerim. Eşitlediklerimden çok, ucunu bucağını bulamadıklarım varmış meğer. İçimden çıkarmayı unuttuğun kıymıklarınmış, canımı bu denli acıtan. Apse yapmış sende, biriktirdiklerin. Tedaviye başlamadan evvel, tereddüt kürü uygulamışsın, kendi kendine. Korkular geçidine izin vermişsin, bize dairlerin caddelerinde. Taklar kurmuşsun benliğine. Fener alayı düzenlemiş fikirlerin. Aklın kurtuluş günü saymaya hazırdı, beni ortadan bölmeyi. Çekinik sözlerin iştahı pek kabarırken,

kısılmıştı yüreğinin sesi. Dildeydi sevmelerin. Dildeydi dün ki, söylemlerin. O gibiydi, bir başıma verdiğim mücadelenin, sona erişi.

Akşamın bile insafı ve vicdanı vardı. Gönüllere sinmişliği, hayallere sığmayan samimiyeti ve yalınlığı vardı. Öyle ki: kimi zaman sitem yüklessek de, çoğu zaman, ufkun kızılığında dillenen özelemlerin yadı vardı. Kuytularına sığınılan ama, bir kadar da, özel olmanın ve özeli yaşamının getirdiği alışkanlıklardan olan, aşına duygular vardı. Özel!!! Ne çok farklı hissettirir insana kendini. Tüm benliğini, tüm teninin en ücra köşelerini, hiç düşünmeden teslim edeceğin düzeyde bir rahatlık hissi verir, özel olmak. Her şeyindir. Her şeyisindir... De, bir takım şeyler, gün yüzüne çıktıkça, senden daha özel olabileceklerin listesi oluşmaya başlar. Saklamak gereği duyulanlar mesela(!). İki yürek, aşk denilen olgu da bir olmaya meyletmış se eğer, araya mesafe koyar gibi ya da, soru işaretleri yaratmaya ilişkin eylemlerin tutarsızlığı söz konusu ise, özel olmanın veya özeli aşan özellerin varlığını bilmenin, duyguları aşındıracağını nasıl kestiremez insan? Hissettiklerinizi muhatabına naklederken bile, sınır tanımamazlık içindeyseniz ve olduğu gibi aktarıyorsanız, bir durun, iki düşünün derim. " Benim özelim(!)." deniliyorsa eğer, siz ne kadar özel olduğunuzu hem sorgular hem de keşfedersiniz. Çünkü: sevenin en özeli, sevdiğidir. Ondan öte bir özellik söz konusu olamaz. Kuşuklar ve peşinizde soru işaretlerinden oluşan gölgeler varken, dupduru sevmek ne kadar mümkün olur?

Akşam tadında bir vedadan kalanların ardına düşmek, yakışmıyor yüreğime. İliklediğim aşkın düğmeleri çözülmüş meğer. Bağı açık bir belirsizlikmiş peşimden saklana saklana gelmiş. Adımlarını saydığım gölgeymişsin sen. Ayan olmayana aşinalıkmış benimkisi. Şimdi suçlu kim? Ya da hangimiz daha çok, hangimiz daha az suçluyuz söylesene? Sorular bile çuvallarken, ben nasıl bulurum cevapları? Tereddüt kokmuşsun hep. Nasıl gözümden kaçmış anlamadım. İçinde hep bir ünlem varmış meğer, ben son noktayı koyduk sanarken. Virgül bile etmemiş hatırı, tüm yaşananların.

Senle sarıp sarmaladığım, tenimden, yüreğimden, şiirlerimden, hayallerimden daha özel ne olabilir ki? Seni aşanlar, bana d/ar gelir, anlamamışsan eğer, " Adım Hıdır, elimden gelen budur." demekten başka çaremde yok demektir... Zira, ertelediklerinle başbaşasın artık. Sakladıklarını akladıklarına bölerek, kendi muhasebeni ve sağlamanı kendin yapmak durumundasın. Acı ile sancı arasındaki farkı bulman gerekiyor. Sana kolay gelsin. Yolun ve bahtın açık olsun. Ben mi? Çıkla sevmelerin vebalini almadığımdan olsa gerek ya da elimden gelenler, ardımda kalmadığı için hem içim hem de vicdanım, çok ama çok rahat.

Keşke, geceye dönmeden, akşam tadında kalsaydı anılarımız. Yüreğimden taşanları, avuçlarımda toplayıp, üfürdüm sana doğru.

Şimdiler kınından çıkmış kılıç gibi biçerken dünleri, yarınların yara bere içinde kalması veya ölmesi, çok doğaldı değil mi?

HÜZÜN ŞAİRİ: N Y